

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.205/2021/7.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2021. június 14. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt ... és társai ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2021. február 1. napján kihirdetett 9.B.16/2018/327. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett az I.r. és a II.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 9.144 (kilencezer-egyszáznegyvennégy) forint bűnügyi költséget az I. r. vádlott viseli.

A másodfokú végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki a fellebbezéssel érintett I.r. és II.r. vádlottakat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C.tv. (a továbbiakban: Btk.) 164.§ (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetében.

[2] Ezért őket személyenként 5 év 6 hónap, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[3] A szabadságvesztés büntetések tartamába beszámította a vádlottak által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött időt. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napban jelölte meg.

[4] A II.r. vádlott vonatkozásában elrendelte az Ózdi Járásbíróság 3.Bpk.456/2016/2. számú végzésében kiszabott 6 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetés végrehajtását.

[5] A III. r. és a IV. r. vádlottakat az ellenük társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

[6] Rendelkezett továbbá a nyomozás során lefoglalt dolgokról, valamint az eljárás során felmerült büntügyi költség viseléséről

[7] Az ítélet ellen aI.r. vádlott és védője elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentésért, vagylagosan a büntetés enyhítése végett, az II.r. vádlott és védője elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[8] Az ügyészség az ítéletet valamennyi vádlott tekintetében tudomásul vette, így a III.r. és IV.r. vádlottak tekintetében elsőfokon jogerőre emelkedett.

[9] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.202/2018/18. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Indítványozta, hogy a Debreceni Ítéltábla az ítéletet tanácsulésen, a jogi indokolás kiegészítését követően hagyja helyben.

[10] Az I. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan. Rámutatott, hogy az I. számú és II. számú tanúként megjelölt személyek szavahihetősége megkérdőjelezhető. Mindkét tanú a bántalmazók között megnevezte a III. rendű vádlottat, annak ellenére, hogy ő bizonyítottan tartózkodott annak időpontjában. Így e tanúk az elkövető személye tekintetében valótlan tartalmú vallomást tettek. Az I. számú tanú magának is ellentmondó vallomásokat tett "... " és "... " bántalmazásban való részvétele tekintetében. A vádlott társak az eljárás során nem tettek I. rendű vádlottra nézve terhelő vallomást. sértett emlékezete az elszenvedett sérülések miatt pontatlan, a kommunikációban akadályoztatott. A sértett vallomásainak elemzése alapján megállapította, hogy az I. rendű vádlott bűnösségének alátámasztására azok nem alkalmasak. Az igazságügyi genetikai szakértő véleményében foglaltakra sem lehet alapítani e vádlott büntetőjogi felelősségét. A szakértő a biológiai nyomok keletkezésének vagy átkerülésének módjáról és idejéről sem kategorikus véleményt, sem számszerű valószínűsítést nem tudott adni.

[11] A bizonyítékok ezeknek megfelelő értékelése, a vádlott nyomozati szakban tett tagadó vallomása és a tárgyalási szakban tett nyilatkozatai, észrevételei alapján kérte, hogy az ítéltábla eltérő tényállást állapítson meg, és az I. rendű vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel. Másodlagosan a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés lényeges enyhítését indítványozta, elsősorban az igen jelentős időmúlásra tekintettel, mely alatt a vádlott személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt is állt.

[12] A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. Ennek megfelelően az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió). A Be.-ben főszabály a teljes körű felülbírálat, azonban a törvény a korlátozott

fellebbezéshez igazodva megteremti a részleges revíziót is büntetőjogi főkérdésekben (pl. szankció). Jelen esetben a védelmi fellebbezések a megállapított tényállást és a bűncselekmény minősítését is támadták, ezért a korlátozott felülbírálatnak eljárási akadálya volt, ami kötelezően teljes revíziót vont maga után.

[13] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút eljárási szabálysértést [Be.608. § (1) bekezdés a-f) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be.609. § (1), (2) bekezdés], mely az érdemi felülbírálatot kizárná, vagy amelynek kiküszöbölésére bizonyítást kellene felvenni. Ilyenre a védelmi perorvoslatok nem is hivatkoztak.

[14] A törvényszék a Be. 163. § (1), (2), (3) bekezdésében írt ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és alapvetően megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c pont] állapított meg, amely csak az I. r. vádlott előéleti adataival kapcsolatban volt pontatlan, miként arra a fellebbviteli főügyészség az átiratában helyesen hivatkozott [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont]. A megalapozatlanság csak részbeni, amit a másodfokú bíróságnak ki kellett küszöbölnie. A bizonyítást igénylő tények a történeti tényállás részét alkotják, ezért azok hiányossága megalapozatlanságnak minősül. A jelen ügyben teljes volt a felülbírálat, így csak elvi jelentősége van, de szükséges a kiemelés, mert a korlátozott felülbírálatnál e tények kötöttek, és a másodfokú eljárásban még hibás megállapításuk esetén sem orvosolhatók. Ezzel szemben a vádlottak személyi körülményeire, korábbi büntetéseire vonatkozó, elsősorban nem bizonyítást, hanem megállapítást igénylő tények nem a történeti tényállás részei, ezért kötöttség nélkül módosíthatók (Kúria Bfv.I.611/2019/10.).

[15] Az ítéltábla ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében, az ügyiratok tartalma alapján a tényállás részének nem minősülő, de az ítélet részét képező korábbi büntetéseket érintő tények tekintetében pontosítja. Az I.r. vádlott a ... Városi Bíróság 5.Bk.63/2009/4. számú összbüntetési ítéletével megállapított szabadságvesztés büntetéséből feltételes kedvezménnyel nem 2017. július 7. napján, hanem 2011. július 7. napján szabadult.

[16] Az elsőfokú bíróság a vádlottak tagadásával, illetve egymásnak és önmaguknak ellentmondó vallomásaival szemben az eljárás során beszerzett és a tárgyalás anyagává tett személyi, okirati és tárgyi bizonyítékokat és szakértői véleményt okszerűen, a logika törvényei szerint, kifogástalanul értékelve kétséget kizáró módon állapította meg, hogy a fellebbezéssel érintett terheltek bántalmazták úgy a sértettet, hogy ennek következtében közvetett életveszélyes állapotba került, és maradandó fogyatékoságot, valamint súlyos egészségromlást is elszenvedett.

[17] A felmentésre irányuló védelmi fellebbezések a bizonyítékok törvényes értékelésének támadásán keresztül vitatták a tényállás megalapozottságát, ezért az eljárási törvény kizáró rendelkezése folytán eredményre nem vezethettek. Az I. rendű vádlott védője bár kifejezetten megalapozatlanságra hivatkozott, valójában a tanúk vallomásának és a szakértői véleményeknek egy, a törvényszékétől eltérő értékelését, ennek folytán eltérő tényállás megállapítását indítványozta. Ennek megfelelően az általa felvetettek egyértelműen az elsőfokú bíróság mérlegelését támadták.

[18] A tények megállapítása elsődlegesen az elsőfokú bíróság feladata. A Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. A Be. 592. §-a írja le a megalapozatlansági okokat. Az (1) bekezdés szerint az elsőfokú bíróság ítélete akkor teljes egészében megalapozatlan, ha nem állapít meg tényállást, vagy a tényállás teljes egészében felderítetlen. Jelen ügyben ez fel sem merülhet. A Be. 592. § (2) bekezdése szerinti részleges megalapozatlanságról sem beszélhetünk, mivel a tényállás teljes körű, az a bizonyítást érintő iratok tartalmával összhangban áll, és részbeni felderítetlenség, továbbá helytelen következtetés sem érhető tetten.

[19] A törvényszék a bizonyítékok értékelése során mérlegelési hibát nem vétett, indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette. Nem került meg a sértett illetve a tanúk vallomásai kapcsán feltárható ellentmondásokat, azonban helytálló indokolással mutatott rá, hogy azok nem eredményezhetik e bizonyítási eszközökből nyerhető bizonyítékok elvetését. A védő által hivatkozott azon tényből, hogy a III.r. és a IV.r. vádlottak felmentésére került sor, nyilvánvalóan kitűnik, hogy sem a vádhatóság, sem pedig az elsőfokú bíróság nem törekedett a vádlottak feltétlen elítélésére. Csak azon - fellebbezéssel érintett - vádlottak bűnösségének megállapítására került sor, akik esetében a sértett és a tanúk vallomásai, valamint a tárgyi bizonyítási eszközök és a szakértői vélemények egymást alátámasztották, és a bűncselekményben való részvételét kétséget kizáró módon bizonyították. Mindezek miatt az ítéltáblának a tényállás felülmérlegelésére törvényes lehetősége nem volt.

[20] A perorvoslattal érintett vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, cselekményeik minősítése az anyagi jogi szabályoknak megfelelő.

[21] Amint arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott, az emberi testnek vannak olyan részei, amelyek önmagukban életfontosságú szervek, vagy ilyeneket tartalmaznak, és ilyennek minősül a fej és a mellkastájék is. Az ezeket ért támadások általában a sértett azonnali vagy rövid idő alatt bekövetkező, esetleg csak műtéti úton elhárítható halálához vezethetnek.

[22] A törvényszék indokoltan állapította meg, hogy a vádlottak szándéka testi sértés okozására irányult, az eredmény tekintetében pedig a következményekbe belenyugodtak. A vádlottak tudattartamát vizsgálva tehát megállapítható, hogy a testi épség megsértése kapcsán egyenes szándékkal, míg az életveszélyes eredményre nézve eshetőleges szándékkal cselekedtek.

[23] A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, és súlyuknak megfelelően értékelte. További súlyosító körülmény a társas elkövetés.

[24] A kiszabott büntetés neme és mértéke is megfelel a büntetés kiszabási elveknek. A középérték közelében kiszabott szabadságvesztés büntetés nem túl szigorú, lényeges enyhítésére az ítéltábla nem látott alapot, tekintettel elsősorban arra, hogy a sértett a bűncselekmény következtében maradandó fogyatékoságot és súlyos egészségromlást is elszenvedett. Ezért a fellebbezések az enyhítést célzóan sem vezethettek eredményre.

[25] A 2/2017. (II. 10.) AB határozat alkotmányos követelményként fogalmazta meg az eljárás elhúzódása esetén e tény enyhítő körülményként történő értékelését. Az eljárás elhúzódását az időmúlás, mint enyhítő körülmény mellett is figyelembe kell venni a büntetés kiszabása során. Az eljárás elhúzódásának tényszerű megállapítása és enyhítő körülménykénti figyelembe vétele nem azonos a törvényszék által értékelt időmúlással, mint enyhítő körülménnyel. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések e követelménynek is megfelelnek, ezen tény miatt a terhelteket ért hátrányok kiküszöbölésére alkalmasak. Indokolásában azonban ezt a tény nem rögzítette, melyet az ítéltábla pótol.

[26] Indokoltan alkalmazta az elsőfokú bíróság a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés mellett a közügyektől eltiltás mellékbüntetést, és annak időtartamát a főbüntetéshez igazította.

[27] Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, a II.r. terhelt esetében a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásáról, a lefoglalt bűnjelekről, a sértett polgári jogi igényéről és a bűnügyi költségről.

[28] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve a Be.604. § (1) bekezdés a) pontja és 605. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[29] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védői közreműködéssel kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. §. (1) bekezdése alapján állapította meg, és kötelezte a kirendelt védő eljárásával érintett az I. r. vádlottat annak megfizetésére.

Debrecen, 2021. június 14.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Gömöri Olivér sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 9.B.16/2018/327.sz. ítélete a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2021. június 14.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke